

Книги

Неможливо ніяк уявити,
Як без книги на світі нам жити.
На чудесних книжок сторінках
Є таке, що не снилось і в снах.

З них і пращури наші говорять,
І нащадки майбутнє нам творять.
Сяє також природи краса,
І дивують казки й чудеса.

Книги – це і розваги, й наука,
Не єднається з книгою туга.
Той, хто книги читає завжди,
Має менше невдач і біди.
10.09.2008 р.

Нагідки

Жовтень місяць. Наш город
Майже без нічого.
Вже не маємо турбот
І думок про нього.

У дні ясні і під дощем
Щось росте там рідко,
Та мене рясним кущем
Зваблюють нагідки.

Ніби сонечко горять
І пахнуть приємно.
Таку радість можу мать
Недовго, напевно.

Не забуду я про них,
Хоч скоро й пов`януть,
Зараз намалюю їх
І лишу на пам`ять.

01.10.2009 р.

Польові квіти

Тішать душу мені часто
Квіти польові.
Вони теж дарують щастя.
Вони теж живі.

Не лиш ті нас звеселяють,
Що в дворах людських,
А і ці, що зустрічають,
Стелячись до ніг.

Я люблю між ними сісти
Й волю дати думкам,

І тоді немає місця
Смутку та сльозам.

Ці стебельця, ці голівки –
Це ж краса Землі!
З ними ж радості то стільки,
Хоч вони й малі!
19.05.2009 р.

Весна

Весняне сонечко пригріло
І всіх повсюду звеселило.
Пташки нам заспівали знов
Про щось прекрасне, про любов.

Щасливі. З вірою вернулись.
Уся природа скрізь проснулась
Від смутку, коротеньких днів,
Морозів лютих і снігів.

Тепло не зникне вже нікуди,
Цю пору люблять всі і всюди.
Уже й підсніжники цвітуть,
Хоча й не скрізь вони ростуть.

Фіалок буде значно більше,
І стане всім ще веселіше,
Так забуває скрізь весна –
Приємна, бажана вона.

Я зараз теж весни чекаю,

В цей час я добрий настрій маю.
Скрізь так чудесно! Кожну мить
Все молоде, все хоче жити.

Весна

Сонячні промінчики торкнулися
До природи кутиком тепла.
І від цього все навкруг проснулося,
Вся земля квітками розцвіла.

Кличуть нас підсніжники білесенькі,
Дуже ваблять котики верби.
А травинки скрізь такі гарнесенькі,
Аж звільняють душу від журби.

В старім листі повзають комашечки,
Щось шукають мушки і жучки,

Бігають, ховаючись від пташечки,
Вже, мабуть, не сплять і черв`ячки.

Увесь світ нам весело всміхається,
Адже в нім природа ожила.
Скрізь нові пригоди починаються,
І це знак: весна до нас прийшла!

Таємниця прекрасного ранку

Мабуть, кожен у променях ранку
Десь кудись зачаровано йшов.
І під співи пташок на світанку
Відчувалася вічна любов.

Забувалось про всіх і про себе,
Не тривожилось серце нічим,
Бо чудесне, освітлене небо
Скрізь ставало таким голубим!

Світ проснувся й виходив із ночі,
Відчували ми радісний стан,
І частенько нам зваблював очі
Ледь помітний ранковий туман.

А роса, з царства радості квітів,

Слала сяйво чарівних краплин,
Тому кожен красу цю помітив
На листочках й пелюстках рослин.

Як це все зрозуміть? Де прозріння?
А в розгадці – основа основ.
Це життя. Все це вічне творіння.
Ну а ще – безкінечна любов.

Осіньна ніч

Стало холодно. В ночі осінні
Цвіркуни на горі не сюркочуть.
Десь заснули ці милі створіння,
Птахи теж щебетати не хочуть.

На ставках скрізь туман простелився,
Ніби вальс над водою танцює.
А вгорі ясний Місяць з`явився –
Він усім своє сяйво дарує.

Там, далеко-далеко у небі

Нам зірки ніжну пісню співають.
Дивний голос звучить і для тебе –
Ти ж відчуй: вони цього чекають.

А дерева, дізнавшись про вічність,
Свої барви знімають сміливо.
Щоб прославити справжню чарівність,
З листя ковдру нам стелять красиву.

Тиха ніч. Так холодна, осіння,
Не супутниця теплому літу.
Та в природи й тепер є уміння
Показати красу всьому світу.
06.08.2010 р.

Ліси

Коли життя одноманітне
Й природи мало навкруги,
А та, що є, не дуже квітне,
То нам аж сумно від нудьги.

Душі чогось не вистачає,
Нам чогось хочеться, до сліз.
І кожен з нас тоді шукає
Той день, в який піти б у ліс.

І ми йдемо, і в лісі тому
З природою такий зв'язок,
Що серцю радісно у ньому,
Стає приємним кожен крок.

Щебечуть птахи, і дерева
Нам ніжно листям шелестять,
Природа нас, мов королева,
Все кличе, не дає стоять.

Ми спішимо в цю буйну милість,
Ми в ній щасливі від краси
Щоб завжди мати цю можливість,
Потрібно берегти ліси!

01.04.2011 р.

Те, що відчуваємо, не вічне

Чомусь тобі зі мною неприємно
І кожна зустріч смутку додає.
Шукаю шлях до тебе я даремно,
Ніщо тобі розрадою не є.

Та все ж таки сваритись я не
буду,
Я не скажу засуджуючих слів.
Твої недобрі вчинки я забуду,
Нехай нам не псують чудових
днів.

Минуть роки, і, може, колись
знову
Життя не раз з тобою нас зведе.
Тоді вже іншу поведем розмову,
Образ шукать на думку не прийде.

Знайдеться те, що радість подарує,
Не буде місця смуткові й біді,
А над усім, що зараз так турбує,

Ми будемо сміятися тоді.

Краса

Краса – це не тоді, коли бажаєш
Дивитися на щось у певний час.
Краса – це якщо очі закриваєш,
І бачиш все таки, і так не раз.

Вона не в тім, що музику чудову
Ти слухаєш в якусь щасливу мить.
Краса – це якщо чуєш її знову
Тоді, коли вона вже й не звучить.

Краса – це так приємний запах
квітки.
В ту мить, коли не нюхаєш її.

Всі відчуття прийшли — не знаєш звідки,
І цим прекрасні спогади твої.

Краса, якщо по-справжньому щаслива
Твоя душа і солодко тобі.
Щось радує тебе, й ти мов на крилах,
І сили ти знаходиш у собі.

Ніч

Настала темна ніч, і вічне небо
Показує, яка є в нім краса,
І вабить погляд зорями до себе,
Дарує незбагненні чудеса.

Стає все таємничим, скрізь
казковим,
Породжує багато в нас думок,
І в кожну мить здається воно
новим,
Бо не стоїть положення зірок.

Вони, немов ті крихітні загадки,
Постійно в русі, часто мерехтять,
Що вони кажуть – я не маю й гадки.
А смисл то є! Кудись вони летять!

У тій глибокій вічності безодні
Красою неба ще і Місяць є.
Учора так, по-іншому сьогодні,
Він милі посмішки нам щедро роздає.

Дерева ясним сріблом покриває
І тінями блукає по ставках,
Нічних метеликів і птахів звеселяє,
Він збільшує таємність у лісах,

Напевно, у часи далекі сталось,
Що хлопець на побачення ішов,
І була ніч, і хлопцеві не спалось,
Він дивне почуття в собі знайшов.

Та й подивився в небо він щасливо,
Найяскравішу зірку в небі підібрав.
Вона була для нього – ніби диво,
Найкращою в думках її назвав.

Подарував він зірку ту коханій,
Щоб згадкою про зустріч їй була
І в радості, до цього їм незнанній
По-новому любов їх ожила.
Закохані ту мить запам`ятали,
Бо з нею в небезпеках, в частім злі
З`явилося те, чого раніш не знали,
Романтика родилась на землі.